

15de JAARGANG, NR. 274
13 MAART 2017

IN DIT NUMMER:

1 NIEUWS

3 JAZZ OP PAPIER

4 JAZZ OP DE PLAAT

Hermine Deurloo, LABtrio, Rein Godefroy, Jan Nijdam, Pitch Plot 4, Greg Abate, Gerry Gibbs e.a.

11 JAZZ OP DE PLANKEN

Ramón Valle, De Wijs/Krijger, Millennium Jazz Orchestra, Greetje Kauffeld.

EN VERDER:

15 Bestsellers en tips Jazzcenter

16 Gouwe Ouwe (Hessel Fluitman)

19 Monk, Nichols, Mengelberg (Herman te Loo)

JAZZFLITS 275 KOMT 27 MAART UIT

JAZZNIEUWS

Bloemlezing uit oeuvre

Willem Breuker verschenen

Bij BVHaast is een cd-box verschenen met werk van het Willem Breuker Kollektief. Onder de noemer 'Out Of The Box' zijn elf cd's uitgebracht met een begeleitend boekwerk van 84 pagina's. Kollektief-leden van het eerste uur Arjen Gorter en Bernard Hunnekink hebben nu de bloemlezing samengesteld. Ze deelden het geheel in met thema's als muziek voor film, theater en strijkers, evenals songs en langere, complexere stukken. Veel van de gepresenteerde opnamen zijn elders niet meer verkrijgbaar of verschijnen nu voor het eerst, zoals de complete soundtrack voor de film 'Faust' en het afscheidsconcert 'Happy End'. Het boekwerk bevat foto's en teksten van Jean Buzelin, Filippo Bianchi, Kees Stevens en Alan Stanbridge.

Nationaal Jazz Jeugd Orkest IV rondt af met Engelse tournee

Eind maart wordt in Engeland een punt gezet achter de vierde formatie van het Nationaal Jazz Jeugd Orkest (NJJO). Het orkest, dat onder leiding staat van Martin Fondse, geeft dan concerten in Londen, Nottingham en Newcastle. Later dit jaar wordt het orkest opnieuw gevormd (jonge musici kunnen zich nog tot 15 maart inschrijven via de website van het orkest). Aan deze vijfde editie gaat Anton Goudsmit leiding geven. Het NJJO is een bigband van een twintigtal muzikale toptalenten van maximaal 26 jaar. Het orkest wordt eens in de twee jaar samengesteld.

(<http://www.njjo.nl>)

●
ia77

JazzFlits

ONAFHANKELIJK JAZZPERIODIEK SINDS 2003

MISHA MENGELBERG OVERLEDEN

Misha Mengelberg in 2009. (Foto: Tom Beetz)

Pianist-componist-orkestleider Misha Mengelberg is 3 maart op 81-jarige leeftijd overleden. Hij was één van de groten van de Nederlandse improjazz-scene, onder meer als lid van de Instant Composers Pool. Een uitgebreid IM verschijnt in de komende Jazzflits. Vooruitlopend daarop staat op pagina 19 een niet eerder gepubliceerd vraaggesprek, dat Herman te Loo in 2004 met Misha Mengelberg had.

NIEUWS

Zangeres Charlotte Karlsted jureert in Leiden. (Persfoto)

Finalisten Leiden Jazz Award bekend

Uit twee druk bezochte voorronden zijn eind februari de vier finalisten voor de negende editie van de Leiden Boonekamp Jazz Award geselecteerd. Het zijn drummer Aarón Castrillo (student van het conservatorium van Amsterdam), gitarist Marcio Philomena (student van conservatorium van Den Haag), pianist Marco Apicella (student van het conservatorium van Rotterdam) en altsaxofonist Mo van der Does (student aan het conservatorium van Amsterdam). De finale vindt plaats op 19 maart in het Volkshuis, Leiden. Er wordt gejureerd door Zosja el Rhazi, Charlotte Karlsted, Gerhard ten Hoopen, Martijn Groen en Wouter Turkenburg (voorzitter zonder stemrecht). De winnaar ontvangt een sculptuur en 500 euro.

Axes-jazzpower Eindhoven stopt

Na een bijna veertig jaar bestaan stopt de Eindhovense Stichting Axesjazzpower met haar activiteiten vanwege een blijvende daling van de inkomsten uit kaartverkoop en subsidies. "Een pijnlijke beslissing voor ons, een gemis voor de liefhebbers van de avontuurlijke muziek en helaas een podium dat wegvalt voor de musici", aldus het bestuur: "Het is ondoenlijk gebleken het programma voor een groter en jonger publiek toegankelijk te maken." Concerten van Axes vonden onder meer plaats in Café Wilhelmina en het Van Abbemuseum. Het bestuur van Axes hoopt dat avontuurlijke muziek in de toekomst op andere manieren en in alternatieve vormen een deel van het muziekaanbod in Eindhoven zal blijven vormen.

PLATEN

NIET EERDER UITGEBRACHT WERK LOUIS ARMSTRONG IN MEI OP PLAAT VERKRIJGBAAR

Bij het Amerikaanse label Dot Time Records zal een reeks onbekende opnamen van trompettist Louis Armstrong verschijnen. De muziek komt van banden uit het archief van Queen's College, dat bezittingen van Armstrong beheert. In totaal vier cd's staan in de planning. De muziek zal ook op elpee uitkomen.

De eerste release, medio mei, betreft een studio-opname uit 1950 van bijna een uur. De opname werd gemaakt in San Francisco voor het radioprogramma 'Musical Map of America'. Naast Armstrong zijn onder anderen trombonist Jack Teagarden en pianist Earl Hines te horen. Op dubbel-cd zal later nog een concert uit een Zuid-Amerikaanse tournee (1957) worden uitgebracht. Ook concertopnamen uit de jaren vijftig en zestig zullen bij Dot Time Records het licht zien.

OVERIG

VIBRAFONIST GARY BURTON STOPT MET MUZIEK

Gary Burton op de hoes van de cd 'Guided Tour'. Deze in 2013 verschenen cd zal de laatste in zijn oeuvre zijn. (Persfoto)

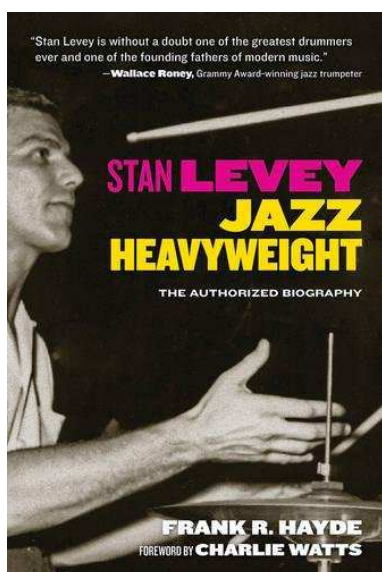
Na afloop van een Amerikaanse tournee van zeventien dagen stopt Gary Burton (74) medio maart met spelen. De vibrafonist stopt omdat hij tijdens het spelen steeds vaker blackouts heeft.

"I suddenly forget where I am in the song. So for a few seconds I'm fumbling and having to guess where the heck am I, how do I get back into it, and so on", aldus Burton in het dagblad The Miami Herald. Hij zal na zijn afscheid nooit meer spelen, zo vertelt hij verder: "It just doesn't seem very fulfilling or satisfying to play by myself, or to sit down and play the piano for a while and so on. Never has. I've always been somebody who wanted the live experience." Het besluit om te stoppen komt niet uit de lucht vallen: "I have been preparing for this for the past two years, gradually reducing my commitments and making the final decision for when to step back from my six decades of performing", licht Gary Burton op zijn website toe.

[...meer nieuws op pagina 17](#)

JAZZ OP PAPIER

STANLEY THE STEAMER

Frank R. Hayde.

**Stan Levey, jazz heavyweight :
the authorized biography**

Solana Beach, CA :

Santa Monica Press, 2016.

224 pag., xxxii p. foto's

ISBN 978-1-59580-086-2 hardc. met stofomslag.

Prijs 28,75 euro.

De band die in de naoorlogse jaren het meest tot de verbeelding sprak was die van Stan Kenton. Sommigen kenden de bezetting uit hun hoofd: op trompet: Buddy Childers, Ray Wetzel, Chico Alvarez ... Op drums was Shelly Manne onze man. Het was een tegenvaller toen de band die in 1953 Europa zou aandoen een andere drummer had: Stan Levey. Wie was hij en waar kwam hij vandaan?

Feathers encyclopedie bracht naderhand opheldering over zijn eerdere gigs: hij had onder anderen gewerkt bij Dizzy Gillespie (met Parker en Al Haig), Georgie Auld, Charlie Ventura en Red Rodney. Levey was ook de drummer in de kwartetjes van de tenoristen Brew Moore (met die titeltjes met Brew) en Stan Getz (Long Island sound), plaatjes die we nota bene zelf in huis hadden. Daarna waren er 'several years of inactivity'.

Latere informatie leerde dat hij in de jaren vijftig bijdroeg aan zeker tachtig platensessies, aanvankelijk die welke voortvloeiden uit zijn periode bij Kenton: opnamen in Zweden met Zoot Sims en Frank Rosolino en later met Conte Candoli, Bob Cooper, Bill Holman en Howard Rumsey's Lighthouse All Stars en een enkele onder eigen naam, waaronder Stanley the Steamer uit 1955 met Dexter Gordon. Van 1960 tot 1964 begeleidde hij Peggy Lee en Ella Fitzgerald, verdween dan in de platenstudio's, tot hij er in 1973 abrupt een punt achter zette en zich beroepsmatig ging richten op de fotografie. Wie meer over hem wilde lezen kon terecht bij Burt Korall in zijn bundel over drummers (2002) en Gordon Jack in diens Fifties Jazz Talk (2004).

In een boek dat geheel gewijd is aan Stan Levey (1926-2005) laat de auteur Frank R. Hayde hem uitgebreid aan het woord over zijn privéleven en het milieu waarin hij opgroeide. Er was vaak ruzie thuis, moeder was haar hele leven een alcoholist, vader had een boksschool. Ook Stan leerde boksen, mede vandaar ook de term 'zwaargewicht' in de titel. Over zijn gebrek aan voldoende scholing: "I would've liked to have an education. I learned mine on the street [...] That went for music, too." Hij leerde zichzelf drummen, linkshandig, hoewel hij rechtshandig was. Hij liet het maar zo. En hij was rijp voor de drug scene; deelde samen met Charlie Parker een sobere hotelkamer, zag hem met een naald in de weer, waarop Parker zei: en nou jij. "From that day on I was hooked [...] The reason Bird turns people on is to get them involved."

In 1949 werd hij er ingeluisd door 'a famous saxophonist' (Korall). Dat betekende negentien maanden achter de tralies. Levey noemt in dit verband man en paard: Sonny Stitt. Over de tijdelijke drummer in de band van Stan Kenton na Shelly Manne is hij daarentegen minder specifiek: 'The guy before me just couldn't cut it. He later became a fine drummer but at that time he didn't have what it took.' In het boek van Gordon Jack heet hij Frank Capp en die had, samen met Nat Pierce, in de jaren zeventig zelf een bigband.

De interviewfragmenten zijn ingebed in bondige stukken met achtergrondinformatie. De auteur blijkt goed op de hoogte van de bebopscene, de consequenties van een geïntegreerde band en de drugs wereld, inclusief de hoogste opsporingsambtenaar in de persoon van Anslinger. Hij schrijft daar zakelijk over zonder te moraliseren. De grote waarde van het boek is dan ook niet alleen het authentieke verhaal van de geïnterviewde, maar is ook gelegen in de toelichtingen van de schrijver, waarmee het in juiste balans is.

Jan J. Mulder

Heeft u jazznieuws? Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

JAZZ OP DE PLAAT

GREG ABATE & TIM RAY TRIO

Road To Forever

Whaling City Sounds

Bezetting:

Greg Abate (ss, ts, as, fl),
Tim Ray (p, el.p),
John Lockwood (b, el.b),
Mark Walker (d, perc).

Saxofonist Greg Abate kent u mogelijk van de live-cd die hij in 2014 maakte met de nu overleden oude held Phil Woods op altsax. Daarop had hij dezelfde begeleiders als op zijn nieuwe cd 'Road To Forever'. Met trots wordt in de begeleidende tekst bij deze cd aangegeven dat alle opnames zonder oefenen werden gemaakt. In de regel werd de eerste van de twee 'takes' gekozen. Met andere woorden: de meest spontane. Het dient gezegd: wat uit de speakers komt is fris, spannend en toch relaxed.

‘**Heel smakelijk, deze cd Road To Forever**’

Een 'Farewell to Phil Woods' wordt waardig gebracht. Het daaropvolgende met elektrische toetsen en bas gespeelde 'Whaling City Sounds' is, misschien wel door de vette bas, logger van aard. Om dat wat zwaar aangezette werk te compenseren speelt Abate het thema van het daaropvolgende 'Red fish boulevard' in uptempo en tweestemmig: met een ingedubde fluit over de altpartij heen. Het thema speelt voortdurend door de chorussen heen. Uiteraard wordt 'Mr. Parker' op alt gespeeld. Het klinkt wat scheller dan de iconische altist placht te blazen en de stroom van ideeën komt er bij Abate niet zo vloeiend uit als bij Charlie Parker. Dat is dan nét geen kersje op de taart. Maar dat maakt de taart er niet minder smakelijk om.

Hessel Fluitman

Greg Abate live:

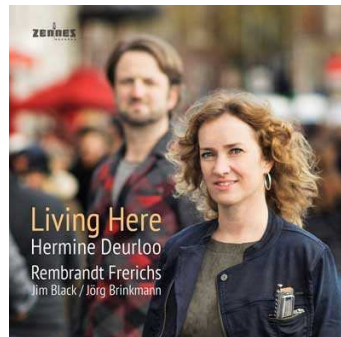
<https://www.youtube.com/watch?v=zHVwd5bMCDc>

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaalde cd? Klik hier: <http://bit.ly/2eGAA92>

HERMINE DEURLOO

Living Here

ZenneZ Records

Bezetting:

Hermine Deurloo (hca),
Rembrandt Frerichs (p),
Jim Black (d),
Jörg Brinkmann (c).

Wijlen 'good old' Toots Thielemans en de klank van de chromatische mondharmonica zijn voor eeuwig in ons collectieve geheugen gegrift - en laat dat vooral zo blijven. De Belgische jazzvirtuoos verdient het voor altijd herinnerd te worden als de man die het onooglijke instrument beroemd en geliefd maakte.

Ondertussen verkent Hermine Deurloo (50) - als een van de weinigen in de jazz - stap voor stap de mogelijkheden van het kleine maar fijne blaasinstrument voorbij de grenzen van de jazz en filmmuziek. Eerder deed ze dat op de cd 'Welling' met het Zapp4 strijkkwartet. Hoewel qua bezetting alles behalve een jazzbandje, klonk het wel zo. Het swingde en improviseerde naar hartenlust.

Op Deurloo's laatste cd 'Living Here' musiceert ze met de Nederlandse pianist Rembrandt Frerichs, de Amerikaanse drummer Jim Black en de Duitse cellist Jörg Brinkmann. Frerichs schreef vijf van de elf titels; Deurloo tekende voor vier tracks. De opwindende jazz is er nog en we krijgen een portie latin voorgeschoteld, maar overheersend in het samenspel is de benadering die we kennen van de klassieke muziek.

De cello leent zich natuurlijk minder voor stuwende noten dan de contrabas. Hoewel het slagwerk het gebrek aan drive compenseert in de nummers die het van de swing moeten hebben, maken de etherische, verstilde stukken de meeste indruk. Melodisch doet de pianist daarbij flinke duiten in het zakje, maar 'Living Here' is toch vooral een ode aan de melancholische klankkleur van het 'broodje', zoals Toots zijn mondharmonica's liefkozend noemde.

Hans Invernizzi

Bekijk een video over de cd:

<https://www.youtube.com/watch?v=3uI93D7bZq0>

GERRY GIBBS & THRASHER PEOPLE**Weather Or Not**
Whaling City Sounds**Bezetting:**

Alex Collins (p, rhodes, voc),
Hans Glawischnig (b, el.b),
Gerry Gibbs (d, perc, voc).

Na drie cd's met bassist Ron Carter en pianist Kenny Barron te hebben volgespeeld, heeft drummer Gerry Gibbs voor zijn nieuwe cd 'Weather Or Not' enkele jonge musici opgeduikeld. Het is een dubbelaar. De eerste cd bevat interpretaties van stukken van de Amerikaanse jazzrockformatie Weather Report. Gibbs & Thrasher People interpreteren deze stukken niet als rockjazzmuzikanten, maar als pianotrio. Dat geeft vaak een heel andere sound, al komt deze dankzij een synthesizer toch wat in de richting van de vondsten van Joe Zawinul, de toetsenist van Weather Report. Bijna de helft van de twaalf stukken komt van de elpees 'Heavy Weather' en een kwart van 'Mr. Gone'. Het trio zoekt binnen de mogelijkheden van de stukken haar eigen weg. Op de tweede cd van deze dubbelaar staan eigen composities van Gerry Gibbs. Hij schreef ze alsof ze voor zestien verschillende trio's waren bedoeld. Daarmee creëert hij een caleidoscoop aan klanken. Basachtig in 'Maestro Ron' (Carter), 'Brazil' en Chick Corea-achtig in 'Glad to be anywhere', een bluesklank in 'Paul and Sid's blues' etc. Drummer Gibbs' strakheid steekt de originele Weather Report-stukken naar de kroon. Pianist Alex Collins en bassist Hans Glawischnig zijn wat dat betreft echt twee partners in crime. Zeker Collins achter de piano. 'Weather or Not' is al met al een zeer toepasselijke titel voor een cd met zelfstandige pianotriomuziek.

Hessel Fluitman**Bekijk een video over de cd:**

<https://www.youtube.com/watch?v=j5JR6keotMU>

REIN GODEFROY TRIO**It Will Come**
Safe Sound Records**Bezetting:**

Rein Godefroy (p),
Guus Bakker (b),
Pim Ros (d).

Ingetogen, soepel, ritmisch; dat zijn de eerste indrukken die opkomen bij het beluisteren van de cd 'It Will Come' van het Rein Godefroy Trio. Rein Godefroy is een begenadigd pianist en actief in vele groepen, waaronder een intensieve samenwerking met Paul van Kemenade. Daarnaast is hij muziekdocent aan de Muziekacademie Den Haag.

‘**De cd blijft aan de cd-speler plakken**’

Deze trio-cd met drummer Pim Ros en bassist Guus Bakker is een proeve van hun kunnen en werd recentelijk mooi opgenomen in Wedgeview Studios. De muziek bestaat louter uit eigen composities. De stukken zijn ingetogen van aard, maar zeker niet saai of suf. Er gebeurt ritmisch veel en het gebruik van stilte en dynamiek doet je soms denken aan de eigenzinnige stijl van pianist Ahmad Jamal. En dat is geen verkeerde collega om mee vergeleken te worden. Het trio heeft hoorbaar plezier tijdens het spelen van de verfijnde composities. De energie bruist als uit een glas champagne, verfijnd en prikkelend. Het is dan ook een cd geworden die aan de cd-speler blijft plakken. Bij elke keer herluisteren ontvouwt zich weer een nieuw laagje.

Sjoerd van Aelst**Bekijk een video over de cd:**

<https://www.youtube.com/watch?v=rEPs9EzYpKg>

LABTRIO
Nature City
Out Note Records

Bezetting:

Anneleen Boehme (b),
 Bram De Looze (p),
 Lander Gyselinck (d).

Dat in België een flink aantal jazzmusici actief is wordt zo langzamerhand ook hier duidelijk. De scene is waarschijnlijk kleiner dan in Nederland, maar opvallend is dat onze Belgische burens door de bank genomen experimenteel zijn ingesteld, vaak muzikale grenzen opzoeken en creatief en innovatief bezig zijn. Een van zulke groepen, die pas nu langzaam ook in Nederland doordringt, is het LABtrio van drummer Gyselinck. Het LABtrio bestaat tien jaar en dat is te horen op 'Nature City' dat ter gelegenheid van dit jubileum werd uitgebracht. Het trio is een organisch geheel waarin de muzikanten met elkaar samenvloeien en de muziek van grote schoonheid is. Het gezamenlijke resultaat is de creatie van een unieke sound die dit trio zo bijzonder maakt. Het is dan ook weinig zinvol om individuele kwaliteiten te benoemen, al kan ik moeilijk onderdrukken om het prachtige diepe basgeluid van Boehme toch even onder de aandacht te brengen. De composities zijn van eigen hand met uitzondering van een fuga uit Johan Sebastian Bachs 'Das wohltemperierte Klavier' en een variatie uit diens 'Goldberg variations'. Waar velen eerder faalden bij het 'verjassen' van Bach zijn juist dit de mooiste nummers in een toch al sterk speelveld. De vrijheid en improvisatie die het LABtrio zich permitteert vindt een vruchtbare voedingsbodem in Bach, maar evenzogoed in de sterke compositie die De Looze bijdroeg. 'Nature City' behoort tot het beste dat België te bieden heeft en opent hopelijk vele concertpodia voor een live-ontmoeting.

Tom Beetz

Bekijk een video over de cd:

<https://www.youtube.com/watch?v=cjFHxbtqFyw>

HANK MOBLEY
In Holland, To One So Sweet, Stay That Way
Nederlands Jazz Archief

Bezetting (o.a.):

Hank Mobley (ts), Piet Noordijk, Herman Schoonderwalt (as), Ferdinand Povel (ts), Joop Scholten (g), Rob Langereis (b), Evert Overweg, Cees See (d).

Een verzamel-cd met drie verschillende Nederlandse live-opnamen waarin saxofonist Hank Mobley de hoofdrol speelt: met pianist Pim Jacobs voor een tv-uitzending, met het Hobby Orkest, een afsplitsing van Boy's Big Band met jazzmusici die vooral bij de radio werkten, en met het Rob Agerbeek gelegenheidstrio in B14 in Rotterdam.

Het kwartier Mobley op deze cd met de gebroeders Jacobs, gitaris Wim Overgaauw en drummer Han Bennink, begint met 'Summertime'. Ondanks dat dit nummer dood gespeeld is en Mobley de dag ervoor uit de VS was aangekomen, komt het fris en als nieuw uit de speakers. Terwijl er geruchten de ronde deden dat Mobley afkickverschijnselen had. De stukken die de tenorist speelde met het Hobby Orkest hebben een grote historische waarde, omdat Mobley nog nooit met een bigband achter zich had gespeeld en omdat het de eerste opname van het Hobby Orkest was waarmee ze naar buiten traden. Zo krijgen we en passant ook een Nederlandse première mee. Detail, maar een leuk detail. De twee stukken werden gestoken en fris gespeeld. Mobley krijgt alle ruimte om te improviseren. Dat deed hij puur op zijn gehoor, want de Amerikaanse ster kon geen noten lezen. Dan moet je wel een groot gevoel voor vorm hebben om je muzikale passen zo precies uit te voeren.

Samen met pianist Rob Agerbeek uit Den Haag, drummer Cees See overgekomen uit Duitsland en de invalbassist, Hans van Rossum, speelde Mobley in jazzclub B14 in Rotterdam. Dankzij het feit dat de VPRO dat uitzond en liefhebbers die uitzending opnamen, is dit concert bewaard gebleven en kon het binnen en buiten het NJA weer opgedoken worden en gerestaureerd. Het geluid van de tenor is op de cd wat naar voren gehaald en zo geprononceerder geworden dan tijdens de radio-uitzending. Ondanks dat het trio achter hem eenmalig was, konden de vier goed met elkaar overweg. Dankzij deze cd 'In Holland' is het verblijf van Hank Mobley in Nederland alsnog keurig gedocumenteerd en toegankelijk gemaakt. Fred van Doorn beschrijft het verblijf uitgebreid in het cd-boekje, met enkele overgeleverde foto's. "To one so sweet, stay that way", schreef Mobley indertijd over Paul Karting van B14. Dat geldt ook voor het Nederlands Jazz Archief: Blijf zo doorgaan heren! Vier historische cd's in een jaar uitgebracht en de volgende, met Ella Fitzgerald in de hoofdrol, zit alweer in de pijplijn. Hopelijk zijn er nog genoeg mecenasen die dit tempo financieel blijven bijbenen.

Hessel Fluitman

Voor de volledige bezetting van de cd zie pagina 18

THE MULLIGAN-BAKER PROJECT

Mixing Memory And Desire

WLJWC (www.toondist.nl)

Bezetting:

Felicity Provan (cornet),
JanWillem van der Ham (bs),
Raoul van der Weide (b),
George Hadow (d).

Bij de eerste tonen van 'Lullaby of the leaves' denk je: 'Oh, mijn hemel. Ze zullen toch niet.....' Het pianoloze kwartet van Gerry Mulligan met Chet Baker was en is nog steeds een mijlpaal in de jazzmuziek. Niet alleen vanwege de fraaie Mulligan-composities, maar ook door het ingenieuze vragen-antwoordspel tussen de bariton van Mulligan en de trompet van Baker. Om dat nog eens exact dunnetjes over te doen lijkt niet zo'n goed idee. Maar baritonsaxofonist JanWillem van der Ham en zijn groep beginnen onder de noemer The Mulligan-Baker Project de cd 'Mixing Memories And Desire' weliswaar met een strakke kopie van het origineel, maar al snel worden er nieuwe eigentijdse elementen aan toegevoegd. De eigen nummers van Van der Ham passen in de Mulligan/Baker-sfeer, maar dragen toch echt een eigen signatuur en worden naarmate de cd vordert flink impro. De ritmesectie van bassist Raoul van der Weide en drummer George Hadow verdient een ster. De twee zijn even soepel en uitbundig als de originele groep ten tijde van de maandagavondsessies in de jazzclub The Haig in 1952. Luister maar eens goed naar het nummer 'Freeway'. Zo swingt een bas/drumtandem dat de vonken er vanaf spatten. De puntige improvisaties van Felicity Provan op cornet en Van der Ham maken het nummer helemaal af. Dit is jazz in optima forma. Op oude fundamenteën kun je bouwen, dat bewijzen deze muzikanten maar weer eens. Zo wordt de historie een onuitputtelijke bron van inspiratie en levert in handen van deze fantastische muzikanten weer nieuwe, eigentijdse jazzmuziek op.

Sjoerd van Aelst

Bekijk een video van dit project:

<https://www.youtube.com/watch?v=duGd7NRUY6g>

JAN NIJDAM KWARTET

Bij De Dieren Thuis

Sollasiututut

Bezetting:

Tobias Delius (ts, kl),
Michiel Scheen (p),
Jan Nijdam (b, comp),
Alan Purves (d, perc)

De generatie muzikanten die midden jaren tachtig afstudeerde aan het Amsterdamse Sweelinck Conservatorium (zoals het toen heette), vormde een tijd lang een boeiende Sturm-und-Drang scene in de hoofdstad. Toch zat het tijdje een aantal van de jonge impro-stokebranden niet mee. Er waren er die zich een vaste rol in het voorfront van de Amsterdamse scene wisten te verwerven, anderen bleven onder de radar muziek maken of verdwenen helemaal uit zicht. Bassist Jan Nijdam is zo iemand van wie we lang niets meer vernomen hadden, maar die zich nu als vijftiger presenteert met een debuutalbum als leider, met de Mengelberg-achtige titel 'Bij De Dieren Thuis'. Ook muzikaal is de geest van het ICP-opperhoofd-in-ruste uitermate aanwezig op deze cd. Nijdam schrijft namelijk fijne, speelse en springerige thema's waar de grootmeester ongetwijfeld goedkeurend bij zou hebben geknikt. Dat de plaat werd opgenomen in 2016 en niet in, pakweg, 1986 blijkt vooral uit het gevoel voor traditie en swing dat zijn kwartet hier etaleert. Een nummer als 'Het zwarte pad', een ballad waarin Tobias Delius met zijn sublieme tenorsaxtoon tot grote hoogten stijgt, zou dertig jaar geleden niet zo snel op het repertoire zijn beland. Daardoor is 'Bij De Dieren Thuis' een gevarieerd album, waar dergelijke schoonheid wordt afgewisseld met improvisatie op het scherpst van de snede. Michiel Scheen (die de laatste jaren ook weer uit de schaduw naar voren is gestapt) is een fantasierijke en ritmisch sterke pianist en slagwerker Alan Purves lijkt hier bezig te zijn met een eerbetoon aan Han Bennink, met wie hij natuurlijk ook al jaren de combinatie speelsheid en swing deelt. Nijdam zelf is de ideale leider die het materiaal aandraagt, zijn kwartet aanstuurt en zichzelf solistisch wegcijfert.

Herman te Loo

Hier speelt het kwartet live:

<http://iannijdam.nl/Kwartetlivevideo.html>

ORCHESTRA NAZIONALE DELLA LUNA
Orchestra Nazionale Della Luna
Jackal Productions

Bezetting:

Manuel Hermia (ss, as, ts, fl, bansuri),
 Kari Ikonen (p, Moog-synth),
 Sébastien Boisseau (b),
 Teun Verbruggen (d).

Toen de Amerikanen in 1969 op de maan landden hebben ze er blijkbaar een Moog achtergelaten. De dinosaurus onder de synthesizers speelt namelijk een belangrijke rol in dit Nationale Orkest van de Maan (want dat is de vertaling van de bandnaam). De Finse toetsenist Kari Ikonen weet het instrument goed in te zetten in de veelzijdige, flexibele muziek van het Orchestra Nazionale Della Luna. Met een Fransman (bassist Sébastien Boisseau) en twee Belgen (saxofonist/fluitist Manuel Hermia en drummer Teun Verbruggen) aan boord is het een internationale missie.

‘ **Combinatie Moog en fluit is goud waard** ’

De opbouw van de stukken verloopt grillig en is daardoor verrassend. Broeierige langzame delen worden afgewisseld met halsbrekende uptempo's. Neem nu 'Anastasia Anasta Sian', dat rustig opent, maar halverwege Hermia in een straf tempo op sopraansax door de bocht laat gieren. Tijdens diens solo vertraagt de rest van de band, zonder dat de saxofonist overigens zijn haast maniakale passie loslaat. De eigenzinnige Moogklanken lenen zich ook goed voor het neerzetten van sfeertekeningen, waarbij de fluit en bansuri (bamboefluit) van Hermia ook goede diensten bewijzen. Het suiteachtige 'Luna 17 B' maakt uitgekiend gebruik van deze combinatie. Maar ook in de smeulige Ethiojazz van 'The truth' (dat doet denken aan de Nederlandse band Sinas) blijkt de combinatie van Moog en fluit goud waard.

Herman te Loo

Hier is een introductie tot de groep te zien:
<https://youtu.be/ZSfgrua9-vo>

PITCH PLOT 4
Big Eyebrow
ZenneZ Records (www.pitchplotmusic.com)

Bezetting:

Jeroen Pek (fl),
 Christian Pabst (p),
 James Cammack (b),
 Onno Witte (d).

Zoals je bij de mondharmonica denkt aan Toots Thielemans, zo is de dwarsfluit gekoppeld aan de naam Chris Hinze. Maar dat doet geen recht aan Jeroen Pek. Waar Hinze zijn heil zoekt in 'zen', beweegt routinier Pek zich op het postmodale jazzpad en zijwegaan als funk, bop, jazzrock en fusion. Behalve de gewone dwarsfluit bespeelt Pek alt-, bas-, Educci- en Zoofluit.

Jeroen Pek is letterlijk in alle toonaarden te horen op de nieuwe cd 'Big Eyebrow' van zijn internationale kwartet Pitch Plot 4, dat verder bestaat uit pianist Christian Pabst, bassist James Cammack (die toerde met pianist Ahmad Jamal) en drummer Onno Witte. Pek toert met hen sinds 2014 en nam Big Eyebrow live op in de zomer van 2015 in Nederland, Frankrijk en Spanje.

Alle vier de musici hebben bijgedragen aan de elf composities op het album, die zeer toegankelijk zijn. Het componeren gebeurde in grote harmonie. Volgens Pek kenmerkte het proces zich door 'energie, plezier, wederzijds respect, nieuwsgierigheid en een open blik.' En kennelijk speelden ego's geen rol bij de uitvoering, want wat je hoort is vooral een groepsgeluid.

Op de een of andere manier is de zomerse warmte ook opgenomen, want 'Big Eyebrow' voelt als een ontspannen avond aan het strand met een koel biertje of fris wit wijntje. Hoewel er gevarieerd en spanningloos wordt gemusiceerd, blijft de plaat tot het eind toe boeien door de aanstekelijke melodien en in het bijzonder het aantrekkelijke fluitspel.

Hans Invernizzi

Bekijk een video over de cd:
https://www.youtube.com/watch?v=zAAQzVDB_98

ADHD ADHD6 (Eigen Beheer)

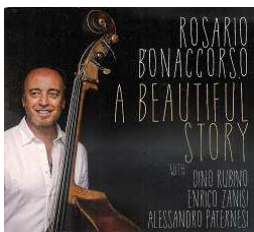

ADHD is een niet te categoriseren IJslandse jazz-band. Het ene moment komen ze slordig uit de hoek, dan weer oppervlakkig. Soms zouteloos. De vier musici weten wel heel goed hoe ze hun composities moeten opbouwen en dienen uit te voeren, maar het komt bij mij over alsof ze niet zijn geïnteresseerd in het resultaat. Sommige titels roepen wel associaties op, maar die hoor je dan niet terug in hun muziek. 'Magnus Trygvason Eliassen' verwijst naar de drummer van de band. Bij 'Levon' denk ik aan de drummer van *The Band*. 'Rebroff' zet mij op het spoor van Iwan, de Russische zanger. De groep is bekend in België, dan moet er toch meer achter zitten dan wat ik hoor. Jammer deze cd.

Hessel Fluitman

Bekijk een video over deze band:
https://www.youtube.com/watch?v=JjXAPa_F3wc

ROSARIO BONACCORSO A Beautiful Story (Jando Music)

'A Beautiful Story' is de vijfde cd van bassist Bonaccorso (jaargang 1957), die onder anderen met trompettist Enrico Rava, saxofonist Gato Barbieri, saxofonist Benny Golson en trompettist Jon Faddis speelde, maar in Nederland zo goed als onbekend gebleven is. Deze cd met twaalf eigen composities is een mooie gelegenheid om nader kennis te maken. Samen met drie jonge musici worden de songs subtiel en delicaat gespeeld. Dit is fijne rustige jazz met uitdagende composities. Bonaccorso speelt zelf een bescheiden rol, treedt niet vaak op de voorgrond maar is een vaste kracht waarbij hij de piano en bugel tot hun recht laat komen. De muziek is bezonken en blijft keurig binnen de lijntjes die zijn uitgezet door de jazztraditie. Bonaccorso verrast nergens met de muziek maar liggend op de bank zorgt hij wel voor een weldadig yin-en-yang-gevoel.

Tom Beetz

Een stuk van de cd: <http://bit.ly/2mQTP54>

JASS Mix Of Sun And Clouds (Yolk Music)

Jass is een internationaal kwartet dat muzikaal uitstekend samen weet te communiceren. Drummer John Hollenbeck komt uit de VS, tenorist Alban Darche en bassist Sebastian Boiseau zijn Frans en trombonist Samuel Blaser komt uit Zwitserland. 'Mix Of Sun And Clouds' is opgenomen in Berlijn en uitgebracht in Frankrijk. Een goed voorbeeld voor de Westerse wereld. De muziek van Jass heeft veel patronen maar binnen die patronen blijft deze toch los en toegankelijk. De blazers, trombone en tenorsax trekken binnen de grenzen van die patronen samen op en gaan tegelijk hun eigen gang. Niet slordig, maar precies pas en wel degelijk van deze tijd.

Hessel Fluitman

Beluister hier fragmenten van de cd:
<http://bit.ly/2mQYV1r>

CARMEN LUNDY Code Noir (Afrasia Productions)

Zangeres Carmen Lundy (1954) heeft al een hele carrière achter de rug. Met 'Code Noir' levert ze een behoorlijk politieke boodschap af. De Code Noir was de eerste wet die integratie van zwarten met blanken verbood. De angst daarvoor zat er blijkbaar al vroeg in bij de hoogwaardigheidsbekleders, want Lodewijk XIV van Frankrijk maakte deze. Carmen Lundy geeft op de cd haar mening over de wet in een serie ballads en een enkele song in middeltempo. Het zijn in wezen 'love songs' die gewoon sterk gezongen worden. En zo hoort het ook. Kendrick Scott op drums houdt de breed uitwaaiende Carmen Lundy strak bij de les. Verder zijn onder anderen pianiste Patrice Rushen, bassist Ben Williams en gitarist Jeff Parker van de partij.

Hessel Fluitman

Bekijk een video over de cd-opname:
<https://www.youtube.com/watch?v=R-gJXp26FPg>

ORCHESTRA OPERAIA
Into The 80's (Jando Music)

'Into The 80's', de titel van de debuut-cd van Massimo Nunzi's Italiaanse bigband dekt alles behalve de lading. De band is zonder meer uitstekend, spatzuiver en soms stomend, maar heeft meer met de jaren veertig dan met de jaren tachtig te maken. Vergis je niet, de muziek is actueel maar de inspiratie lijkt soms van de bigband van Gene Krupa te komen, terwijl sommige solo's uit de jaren zeventig stammen en de mooiste bandprestatie uit de koker van Raymond Scott komt, de bijzondere avantgarde- en cartooncomponist uit de jaren dertig. Wat de cd echt uitzonderlijk maakt zijn de vocale bijdragen van gastzangeres Petra Magoni, die prettige gestoord de muziek werkelijk uniek maakt. In het Frans en Duits zingend doet ze denken aan Nina Hagen. Er wordt ook door anderen gezongen, maar juist van haar zou ik wel wat meer willen horen.

Tom Beetz

SUSANA RAYA
Wind Rose (Eigen Beheer)

Susana Raya mag meer als zangeres dan als gitarist worden gezien. Ze volgt daarbij, Spaanstalig, de lijn van Norah Jones en in mindere mate van Eva Cassidy. Voor de cd 'Wind Rose' heeft ze in New York niet de minste musici om zich heen verzameld. Leonardo Amuedo is de gitarist. In Nederland bekend als van wereldklasse. Cyro Baptista is de Braziliaanse percussionist die kind aan huis is bij John Zorn. Steve Swallow bast op een nummer mee. Susana Raya zelf studeert in Amsterdam. Haar zang is wat pastelkleurig getint. Aan 'All I want' van Joni Mitchell uit 1971, voegt Raya alleen het Spaans toe. Baptista en Amuedo verzorgen daar de achtergrond. Intieme en dromerige zang.

Hessel Fluitman

Raya en Swallow in de studio:
<https://www.youtube.com/watch?v=OL3WZM9fb1w>

RALPH TOWNER
My Foolish Heart (ECM)

Gitarist Ralph Towner (1940) maakte met 'My Foolish Heart' maar liefst zijn 26ste album voor ECM. Hij speelt solo twaalf stukken op klassieke- en 12-snarige gitaar. Towner schreef er elf, met wat nieuwe stukken en bekender werk van onder anderen zijn band Oregon. Het ene stuk dat hij niet zelf schreef is het titelstuk: de standard 'My foolish heart', waar hij een speciale band mee heeft. Het werk is een afspiegeling van zijn oeuvre en vervuld van rust, harmonie en innerlijke balans. 'Dolomiti dance' is inderdaad een vlotte vrolijke volksdans, terwijl Towner op 'Clarion call' je alle hoeken van zijn gitaar laat zien. Voor de prachtige opname is Stefano Amerio verantwoordelijk. Zijn naam doet het hart van audiofielen terecht sneller kloppen.

Peter J. Korten

Ralph Towner speelt het titelnummer live:
https://www.youtube.com/watch?v=5-1Ov1jg_9I

ZEPPELLO-BEX-LAURENT-GATTO
Chansons! (Jando Music)

Bij chansons gaat het meestal minder om de muziek dan om de tekst. Dit Italiaanse kwartet (eigenlijk een trio waaraan de door Paul Desmond beïnvloede altsaxofonist Laurent is toegevoegd) toont echter aan dat ook zonder woorden mooie muziek van Italiaanse en Franse chansons gemaakt kan worden. De Franse chansons van Léo Ferré, Joe Dassin en Jacques Brel kennen we en herkennen we ook in de muziek van dit kwartet, de Italiaanse chansons doen geen belletje van herkenning klinken. Innovatief zoals wordt beweerd is het niet, maar de muziek kabbelt lekker voort als 'smooth jazz' van het betere soort. Muziek dus waarmee niets mis is, waar het heerlijk bij wegdromen is, maar ook waarbij je beslist niet hoeft na te denken over welke jazzgrenzen nu weer overschreden worden.

Tom Beetz

Muziek van de cd: <http://bit.ly/2mgLoPh>

JAZZ OP DE PLANKEN

RAMÓN VALLE TRIO

Bezetting:

Ramón Valle (p),
Omar Rodríguez Calvo (b),
Liber Torriente (d).

Datum en plaats:

5 maart 2017,
Hothouse Redbad,
Leeuwarden.

Wat kan een piano toch op veel manieren bespeeld worden! Neem nou zondagmiddag 5 maart bij Hothouse Redbad. De al jaren in Amsterdam wonende Cubaanse pianist Ramón Valle gaf daar acte de présence. Met Omar Rodríguez Calvo op contrabas en Liber Torriente achter het drumstel. Nog twee Cubaanse musici die in 's lands hoofdstad wonen. Samen maakten ze vuurwerk van Valle's composities. Het trio speelde meteen van acquit in hoog tempo, actief, verbeterd, maar ook genuanceerd.

Ramón Valle. (Persfoto)

Ramón Valle was zo geconcentreerd bezig, dat hij waarschijnlijk zelf niet in de gaten had dat hij zo nu en dan van zijn pianokruk omhoog rees en staande verder speelde. In 'Fabio', opgedragen aan zijn zoontje, speelde Valle zo'n mooi kalm Cubaans rumba-achtig ritme. Heel liefdevol, teder en meeslepend. Prachtig! Valle eindigde de set met een variatie op John Coltrane's 'Giant steps'. Zijn versie was geheel volgens oud bebop-recept opgezet: je neemt de akkoorden van een bekende compositie en maakt daar dan je eigen melodie op. Valle speelde het wel iets minder snel en wat springeriger dan de componist, want de Cubaanse aard verloochent zich niet. Maar met enige fantasie was het motief van het origineel nog wel terug te horen. Na de pauze had de pianist nog wat verrassingen in petto. Zo speelde hij een moderne kimbara. Een druk en opgewonden muziekje. De tweede verrassing was 'Halleluiah' van Leonard Cohen. Dat stuk had Valle vertaald naar een Cubaanse piano-versie. Met flink wat 'bite' van zijn geboorte-eiland. Toch bleef de compositie stevig overeind. Heerlijk zo'n Cubaanse injectie op de zondagmiddag. Om verslaafd aan te raken.

Hessel Fluitman

JAZZFACTORY

Bezetting:

Carlo de Wijs (org),
Arno Krijger (org),
Paul van Kemenade (as),
Jeroen Doomernik (bu),
Chris Strik (d).

Datum en plaats:

5 maart 2017,
Verkadefabriek,
's Hertogenbosch.

Misschien zal niet iedereen het ermee eens zijn, maar wat is mooier dan een Hammondorgel? Twee Hammondorgels. Toch tamelijk zeldzaam op de Nederlandse podia, maar in de Verkadefabriek werd dit staaltje van masculiene kracht-patserij in de praktijk gebracht. Arno Krijger en Carlo de Wijs zijn onbetwist de beste Hammondorganisten van ons land, de eerste op een enigszins gemodificeerde Hammond A100, de Wijs op een die hij door talloze modificaties onherkenbaar heeft gemaakt, maar die gelukkig nog steeds als een Hammond klinkt.

Carlo de Wijs. (Foto: Tom Beetz)

In de eerste set stonden alleen deze monsters tegenover elkaar, bij elkaar gehouden door Chris Strik, waarschijnlijk de meest onderschatte drummer van Nederland. Krijger en De Wijs hadden met elkaar afgesproken er geen wedstrijdje ver plassen van te maken, maar elkaar aan te vullen en te inspireren.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

Arno Krijger. (Foto: Tom Beetz)

Dat gebeurde met eigen composities op een prachtige manier waarbij de andere aanpak en stijl van beiden de ruimte kregen. Krijger verbaasde met zijn single-nootjes en zijn weerbarstige swing, De Wijs met de royale sound die dit instrument zo bijzonder maakt. De uitverkochte zaal genoot met volle teugen van dit muzikale schouwspel, dat eerder te kort dan te lang duurde.

De vele bezoekers genoten met volle teugen.

In de tweede set schoven altsaxofonist Paul van Kemenade en bugelspeler Jeroen Doomernik er tussen. Het karakter veranderde daarmee aanzienlijk. De interactie verschoof naar de blazers en de organisten kregen weliswaar minder kans om elkaar aan te vullen, maar de fraaie wisselwerking van de twee door afwisselend het klavier en de baspedalen te bespelen zodat er nog steeds een synergie was en de geluidsstorm die de niets ontziende Leslieboxen verliet om de blazers op te stuwen, maakten er een gedenkwaardig concert van. Dit feest onderstreepte het succes van de Jazzfactory, die eind vorig jaar begon. Het volgende concert op 19 maart is nu al uitverkocht. Welke andere Nederlandse jazzclub kan zoiets zeggen?

Tom Beetz

MILLENNIUM JAZZ ORCHESTRA onder leiding van Joan Reinders

Datum en plaats:

1 maart 2017,
Theater Bouwkunde,
Deventer.

Jazzpromotor Bob Hagen mocht woensdagavond 1 maart uit handen van Joan Reinders symbolisch het eerste exemplaar van de nieuwe cd van het Millennium Jazz Orchestra 'Lookin' East' in ontvangst nemen. De trouwe fan van het orkest viel de eer te beurt omdat hij vanaf het begin van de optredens van de bigband in het Deventer theater Bouwkunde bijna altijd aanwezig was.

Het 17-koppig orkest dat geheel bestaat uit beroepsmusici speelt al zo'n 25 jaar elke eerste woensdagavond van de maand op deze locatie. In het zaaltje kunnen zo'n 120 liefhebbers terecht. Elke keer wordt er voor een spannende gastsolist gezorgd. Deze keer luisterde de Amerikaanse baritonsaxofonist Gary Smulyan de presentatie van de cd muzikaal op.

Het Millennium Jazz Orchestra met op de voorgrond baritonsaxofonist Gary Smulyan. (Foto: Lo Reizevoort)

Arrangeur-componist-orkestleider Joan Reinders was eigenlijk een beetje verbaasd dat crowdfunding al vrij snel voor het benodigde geld voor de opname zorgde. Niet alleen de titel van de cd wijst op de blik oostwaarts. Ook de opnamestudio – Fattoria Musica – ligt in Osnabrück, het oostelijke buurland.

Op de nieuwe productie zijn alle composities van de hand van Joan Reinders, op één na: het aloude 'Mensch, durf te leven' van Dirk Witte. Maar ook hier is het arrangement weer van Reinders. Het bovenzaaltje van Bouwkunde is niet erg groot. De muziek van het Millennium Jazz Orchestra klinkt - zelfs grotendeels onversterkt - behoorlijk luid.

De benedenruimte is een restaurant. Dat kreeg keer op keer een Bib Gourmand van Michelin en twaalf punten en een hartje van Gault Millau. Reserveren is wel gewenst indien de bigbandliefhebber op de bovenverdieping het concert wil bijwonen.

Lo Reizevoort

De website van het Millennium Jazz Orchestra:

<http://www.millenniumjazzorchestra.nl/>

JAZZHELDEN.NL

Wilt u meer weten over de geschiedenis van de Nederlandse jazz? Dan is de website **Jazzhelden.nl** een niet te missen bron van informatie. Het verhaal wordt grotendeels verteld door middel van gefilmde jazzportretten. Op het moment zijn zo'n honderd portretten gemaakt, maar het aantal groeit gestaag. **Jazzhelden.nl** is een initiatief van het Nederlands Jazz Archief (NJA): <http://www.jazzhelden.nl>

GREETJE KAUFFELD

Bezetting:

Greetje Kauffeld (voc),
Dolf de Vries (p),
Harry Emmery (b),
Gijs Dijkhuizen (d).

Datum en plaats:

26 februari 2017,
De Neushoorn,
Leeuwarden.

Eigenlijk is ze maar klein van stuk, Greetje Kauffeld. Maar met haar zestig jaar zangervaring is ze ook een reus! 26 februari was ze in het Popcentrum De Neushoorn in Leeuwarden te beluisteren. Haar lange carrière startte op 1 februari 1957 toen zij de vaste zangeres van de Nederlandse Skymasters werd. Grote Duitse radio-orkesten en een Amerikaans avontuur volgden. Toen ze in 1969 weer terug was in Nederland, zong ze hier vooral met tenorsaxofonist Rudie Brink en gitarist Peter Niewerf als begeleiders. Hun plekken werden in de loop der jaren – wegens overlijden – ingenomen door baritonsaxofonist Jan Menu en gitarist Maarten van der Grinten. Met Jan Voogd vormen zij het trio Dig d’Diz. Dit trio begeleidt haar op haar nieuwe cd ‘A Song For You’ (zie mijn recensie in JF 273). Deze middag had Kauffeld het trio van pianist Dolf de Vries meegenomen, met bassist Harry Emmery en drummer Gijs Dijkhuizen. Ze zong vooral standards, en dus maar weinig stukken van haar nieuwe cd. Jammer dat ze geen aandacht schonk aan haar zestigjarige jubileum.

Greetje Kauffeld. (Persfoto)

Vooruitlopend op de lente, begon Greetje Kauffeld het concert met ‘It Might as well be spring’. Met haar jarenlange ervaring wist ze het publiek onopvallend bij het gebeuren te betrekken. Heel ingetogen, een beetje hees zingend, zorgde ze voor intimiteit, zodat je als het ware het gevoel had: “ze zingt dit alleen voor mij.”

Begeleid door alleen bassist Harry Emmery zong ze ‘Do you know what it means to miss New Orleans?’. Daar bewees Emmery, zoals hij al eerder die middag deed, zijn jarenlange ervaring. Ondanks zijn stevig versterkte contrabas paste zijn spel prima bij die ballad. Heel verrassend was haar uitvoering van ‘It’s allright with me’, dat meestal snel gespeeld en in middeltempo gezongen wordt. Kauffeld toverde het stuk om tot een gevoelige ballad. Een pracht van een apotheose. Heel bijzonder om mee te maken.

Hessel Fluitman

BESTSELLERS JAZZ CENTER

Datum: 6 maart 2017

- 1 Craig Taborn**
Daylight Ghosts (ECM)
- 2 Kurt Rosenwinkel**
Caipi (Heartcore/Raz Daz)
- 3 Maarten Hogenhuis**
Mimicry (Eigen Beheer)
- 4 John Scofield**
Country For Old Men (Impulse)
- 5 Thierry Maillard**
Il Canto Delle Montagne (L'Autre)

Bestsellers Jazz Center is een overzicht van de best verkochte cd's van de Haagse speciaalzaak Jazz Center; (<http://www.jazzcenter.nl>).

TIPS JAZZ CENTER

- 1 Julian & Roman Wasserfurh**
Landed In Brooklyn (ACT)

Deze Duitse broertjes hebben al redelijk wat goede albums op het ACT-label afgeleverd. Nu met Amerikaanse 'heavy weights', maar het blijft hun show. Toppertje!

- 2 Trichotomy**
Known-Unknown (Challenge)

Leuk dat New Arts-Challenge deze Australische band heeft gecontracteerd. De vorige albums van Trichotomy waren moeilijk te krijgen in Europa, wat erg jammer is. Geheel eigentijds pianotrio met een 'down under'-sausje.

- 3 Jeroen van Vliet Moon Trio**
Earth Time (Eigen Beheer)

Mooi melodisch en lyrisch zoals we van pianist Jeroen van Vliet gewend zijn. De invloeden van de andere hedendaagse pianotrio's als Tingvall, Triosence en Gogo Penguin zijn te horen, maar daar is niets mis mee.

Tips Jazz Center is een overzicht van cd's die volgens Reinier van Bevervoorde en Jan Bax (van de Haagse speciaalzaak Jazz Center) een plek in de Bestsellers Jazz Center verdienen; (<http://www.jazzcenter.nl>).

Jazzcenter nu ook op Facebook
www.facebook.com/jazzcenterdenhaag

EUROPE JAZZ MEDIA CHART

Datum: 6 maart 2017

Daniel Herskedal, een tip van Henning Bolte. (Foto: Knut Bry)

- [Lars Mossefinn, Dag og tid:](#)
Ballrogg
Abaft The Beam (Clean Feed)
- [Anne Yven, Citizenjazz.com:](#)
Kim Myhr
Bloom (Hubro records)
- [Luca Vitali, Il giornale della musica:](#)
Craig Taborn
Daylight Ghosts (ECM Records)
- [Madli-Liis Parts, Muusika:](#)
Harriet Tubman
Araminta (Sunnyside Records)
- [Rui Eduardo Paes, jazz.pt:](#)
Tetterapadequ
Pangatuna (For Tune)
- [Paweł Brodowski, Jazz Forum:](#)
Kuba Więcek Trio
Another Raindrop – Polish Jazz vol. 78 (Polskie Nagrania)
- [Mike Flynn, Jazzwise:](#)
Binker & Moses
Journey To The Mountain Of Forever (Gearbox Records)
- [Anna Filipieva, Jazz.Ru:](#)
Leonid Vintskevich, Steve Kershaw, Nick Vintskevich
Under A Different Sky (SLAM Records)
- [Jan Granlie, Salt Peanuts:](#)
Joëlle Méandre
A Woman's Work (Not Two)
- [Christine Stephan, Jazzthetik:](#)
Hanno Busch Trio
Share This Room (Frutex Tracks/Soulfood)
- [Henning Bolte, Jazzism:](#)
Daniel Herskedal
The Roc (Edition Records)
- [Patrik Sandberg, Orkester Journalen:](#)
Thundercat
Drunk (Brainfeeder)
- [Cim Meyer, Jazz Special:](#)
Will Vinson
Perfectly Out Of Place (5Passion)

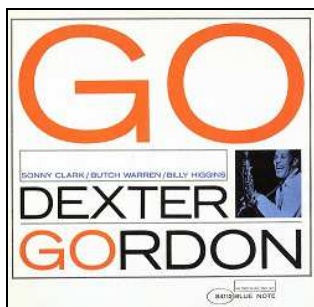
De Europe Jazz Media Chart geeft een overzicht van de favoriete albums van een reeks Europese recensenten en wordt maandelijks samengesteld door het Europe Jazz Network, een samenwerkingsverband van jazzfestivals, -clubs en -promoters.

DE GOUWE OUWE VAN...

Hessel Fluitman

DEXTER GORDON

Go! (Blue Note)

Bezetting:

Dexter Gordon (ts), Sonny Clark (p),
Butch Warren (b), Billy Higgins (d).

In de tijd dat de Groningse platenzaak Swingmaster nog naar de mensen toe kwam en op jazzfestivals zijn waar te koop aanbod, vroeg ik op een Middelsee Jazztreffen in de jaren negentig eens raad aan eigenaar Sem van Gelder. Op mijn vraag "Ik heb niets van Dexter Gordon, waar kan ik dan het best mee beginnen?", kreeg ik 'Go!' als antwoord. De opname is van augustus 1962. Maar Gordon had zo ongeveer de hele jaren vijftig in de gevangenis gezeten, zodat de nieuwe ontwikkelingen in feite aan hem voorbij waren gegaan. Hij blaast dan ook heel fris op dit album. Hij straalt een soort van onverschillig zelfvertrouwen uit: 'Ik weet wat ik doe. En dat is goed'. Het begint al meteen met het springerige 'Cheese cake'. Lekker hoor! Ballads en middel-tempo stukken wisselen elkaar op 'Go!' af en versterken elkaar. 'Love for sale' met een latin touch brengt de frisheid terug die je bij 'Second balcony jump' even miste. 'Where are you' is dan weer een voorbeeld van het handelsmerk van deze tenorist, die werk kon maken van een ballad. Een beetje zonder de spanning van de swing, maar toch zo intrigerend dat het rechtuit blazen van Gordon je aandacht blijft vragen. Inmiddels heeft 'Go!' uitgebreid gezelschap gekregen in mijn platenkast. Van 'A Swingin' Affair' bijvoorbeeld, dat op dezelfde opnamedag werd vastgelegd als 'Go!'. Want ook met die opname kun je wel met Dexter Gordon beginnen. Rijk, warm, 'laid back' en altijd de moeite van het beluisteren waard.

In de rubriek 'De Gouwe Ouwe van' zingt een medewerker van Jazzflits de lof over een speciale elpee, cd of dvd uit zijn of haar eigen collectie.

VARIA

'S WERELDS OUDSTE JAZZCLUB: THE DEW DROP

Een bigband treedt op in The Dew Drop. (You Tube)

Een kleine houten hal, in het hart van Old Mandeville (Louisiana), is 's werelds oudste nog bestaande jazzpodium. The Dew Drop opende in 1895 zijn deuren op initiatief van een groep zwarte inwoners onder leiding van Olivia Eunio. Het gebouw was bedoeld als dorps huis, maar bood ook een plek aan de nieuwe muziek die in New Orleans ontstond. Mensen als Buddie Petit, Kid Ory en Louis Armstrong, wiens oom en tante in dezelfde straat als het dorps huis woonden, kwamen spelen. Armstrong speelde er toen hij nog in New Orleans woonde, maar ook later nog wel. Als hij zich even wilde onttrekken aan zijn bekendheid en bij zijn familie op bezoek was, meldde hij zich weleens in The Dew Drop. Blanken die per schip naar de stad kwamen hoorden de muziek en stapten aan wal om deze te beluisteren. De jaren twintig en dertig waren een bloeitijd. Het was een belangrijk podium voor jazzmusici, die vaak hun eigen legioen fans meebrachten. In de jaren veertig sloot The Dew Drop. Eind vorige eeuw kwam het perceel met de overblijfselen van het dorps huis in handen van Jacqueline Vidrine, een lokale zakenvrouw. Haar pogingen om het stadsbestuur te enthousiasmeren om The Dew Drop te restaureren liepen echter op niets uit. New Orleans had daar wel oren naar en toen ging ook Mandeville overstag. In 2000 deed Vidrine het gebouw over aan de gemeente Mandeville en keerde de jazz terug naar The Dew Drop.

Bekijk een optreden in The Dew Drop.

<https://www.youtube.com/watch?v=Aq0Mt-jro18>

OVERLEDEN

Horace Parlan, 23 februari 2017 (86)

Amerikaanse pianist, speelde bij bassist Charles Mingus en saxofonist Roland Kirk; eigen platen voor Blue Note. Trok in 1973 voorgoed naar Denemarken, maakte daar verscheidene platen voor Steeplechase; duo's met de saxofonisten Archie Shepp en Joop van Enkhuizen (de laatste op Timeless, de Penguin Guide daarover: "Ellington ballads is obvious, and as comforting as a plate of shepherd's pie. Non-British readers, please excuse us")

Benny Barth, 27 januari 2017 (87)

Amerikaanse drummer was, met een of meer van de drie Montgomery-broers, van 1957-1961 lid van de Mastersounds, maakte in 1977 enkele platen met gitarist George Barnes. (jjm)

NIEUWS (vervolg van pag. 2)

ZUID-AFRIKAANSE VERSIE 'NEW YORK ROUND MIDNIGHT'

De Nederlandse muziektheatervoorstelling 'New York Round Midnight – A Night At The Club' krijgt een Zuid-Afrikaanse versie. De show wordt uitgevoerd in Johannesburg en Pretoria met Afrikaanse musici. In 'A Night At The Club' wordt de bezoeker in de setting van een jazzclub muzikaal ondergedompeld in het roerige New Yorkse nachtleven van weleer.

Vorig jaar bezocht een Zuid-Afrikaanse delegatie het festival Rabobank Amersfoort Jazz waar de voorstelling 'A Night At The Club' werd vertoond. Zij waren enthousiast over de aanpak om jazzmuziek voor een breed publiek aantrekkelijk te maken met musici van naam, zorgvuldig gekozen nummers en een goed verhaal. De muziek van de Nederlandse voorstelling van de hand van Rolf Delfos, Marius Beets en Ben van den Dungen wordt overgenomen. De tekst van journalist Koen Schouten is door saxofonist en conservatoriumdocent Karen Devroop aangepast naar een Afrikaans verhaal. In overleg wordt ook een programma geschreven over de ontstaansgeschiedenis van de Zuid-Afrikaanse jazz. Rolf Delfos en Marius Beets hebben een compositieopdracht ontvangen om bekende traditionele jazzstandards te bewerken. Deze voorstelling wordt in oktober van dit jaar gespeeld op een nieuw jazzfestival in Pretoria.

Tpodium slaat vleugels uit naar Amsterdam

De Stichting Tpodium, organisator van jazzconcerten in Amstelveen en Uithoorn, breidt de activiteiten uit naar Amsterdam. Sinds 5 maart verzorgt de stichting de programmering van jazz in Café Sanders Bar & Kitchen. Iedere zondag om 16.00 uur speelt daar een jazzformatie. Het optreden wordt afgewisseld met een jamsessie. Die is toegankelijk voor iedere muzikant die serieus mee wil doen. De reeks werd 5 maart geopend door een trio met gitarist Maarten van Grinten.

Op 19 maart staat een trio met pianist René van Helsdingen op het programma en 26 maart een kwartet met Mark van der Feen (p), Paul van der Feen (sax), Joep Lumeij (bas) en Joost Kesselaar (drums).

Info: <http://www.tpodium.net>

VARIA

HONDERD JAAR JAZZ OP DE PLAAT

The Original Dixieland Jazz Band.

Dezer dagen is het honderd jaar geleden dat de eerste jazzplaat verscheen. Een opname van de Original Dixieland Jazz Band, gemaakt in New York op 26 februari 1917, met op de A-kant de 'Dixieland Jass Band One Step' en op de B-kant de 'Livery stable blues'. Ter gelegenheid van het jubileum blikt jazzexpert Bert Noglik bij de Duitse wereldomroep Deutsche Welle terug op de betekenis van plaatopnames voor de ontwikkeling van de jazz.

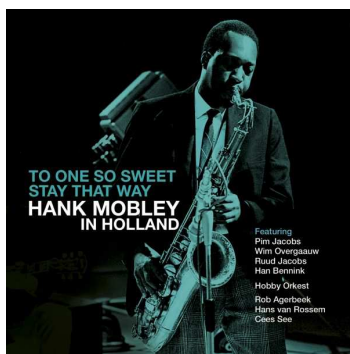
De eerste opname van de Original Dixieland Jazz Band werd eigenlijk al in januari 1917 door Columbia gemaakt. Die vond de muziek uiteindelijk te gewaagd, zodat de band een maand later de studio inging voor het label Victor. De B-kant van de 78-toeren-single, een foxtrot, werd de grote hit. Voor een prijs van 75 cent gingen er miljoenen over de toonbank. Niet iedereen beschouwt de plaat als de eerste jazzplaat. Zo wordt door sommigen een jazzachtige compositie die de Duitse operettezanger Paul Lincke in 1904 met het orkest van de Berlijnse Apollo-Theaters opnam, wel als de eerste jazzopname beschouwd. En er waren ook al opnamen van bijvoorbeeld ragtime op de markt. Noglik vindt die muziek echter de voor jazz zo kenmerkende swing ontberen. Als eerste klinkt de opname van de Original Dixieland Jazz Band als wat wij tegenwoordig onder jazz verstaan.

De verspreiding van de jazz via deze plaat was nog betrekkelijk klein, zegt Noglik, ook al was het een 'million seller'. Pas met de komst van de **radio** in de jaren twintig werd de jazz wijd verbreid. Hoewel vooral de platenmaatschappijen aan de platenverkoop verdienden, was een plaat voor musici ook een middel om bekendheid te verwerven en die via concerten in geld om te zetten. De opnametechniek heeft zijn invloed op de jazz gehad, stelt Bert Noglik. De muziek werd aanvankelijk via een grote trechter geregistreerd. Daarvoor moest met kracht gespeeld worden. Met de komst van de **microfoon** midden jaren twintig, kon het allemaal een stuk subtieler en deed bij vocalisten de 'crooner' zijn intrede. Ook de zangstijl van Billie Holliday werd door de mogelijkheden van de microfoon beïnvloed.

De uitvinding van de **magneetband** eind veertiger jaren was een volgende stap voorwaarts. Technici konden nu ineens monteren en collages samenstellen. Onder anderen Miles Davis' producer Teo Macero knipte en plakte veel. Hij werd wel de 'Paganini van de schaar' genoemd. Zonder montage waren de Miles Davis-platen 'In A Silent Way' (1969) en 'Bitches Brew' (1970) nooit gemaakt.

...vervolg op de volgende pagina

vervolg cd-recensie van pag. 6

Bezetting:

Pim Jacobs Kwartet:

Pim Jacobs (p), Wim Overgaauw (g),
Ruud Jacobs (b), Han Bennink (d).

Het Hobby Orkest:

Frans Mijts, Gerard Engelsma, Eddie Engels, John Bannet, Fons Dierx (tp), Rudy Bosch, Cees Smal, Bertil Peereboom Voller, Erik van Lier (tb), Piet Noordijk, Herman Schoonderwalt (as), Ferdinand Povel, Sander Sprong (ts), Joop Mastenbroek (bar.s), Frans Elsen (p), Joop Scholten (g), Rob Langereis (b), Evert Overweg (d).

Trio Rob Agerbeek:

Rob Agerbeek (p), Hans van Rossem (b),
Cees See (d).

Met deze cd van tenorsaxofonist Hank Mobley wordt ook voor de derde keer de discografie van Pim Jacobs door het Nederlands Jazz Archief uitgebreid. Vorig jaar was deze pianist al te horen op cd's met opnamen van de saxofonisten Cannonball Adderley en Don Byas. (HF)

JazzBulletin 102 is uit

In de nieuwe JazzBulletin, het blad van het Nederlands Jazz Archief, onder meer: een interview met zangeres Fay Claassen, de column van Benjamin Herman, een verhaal over de nieuwe NJA-cd van Ella Fitzgerald, het levensverhaal van drummer Tonny Nüsser (deel 1), een reconstructie van Willem Breukers platendebut en een interview met verzamelaar Olaf van der Beek.

Meer info:

<http://www.jazzarchief.nl/jazz-bulletin/>

...vervolg 100 jaar jazz op de plaat

Dat later ook nog op **meerdere sporen** kon worden opgenomen, gaf andermaal een impuls aan de creativiteit. De huidige **digitale opname-apparatuur** kent in wezen eindeloze mogelijkheden. Bert Noglik: "Gerade in neueren Stilrichtungen des Jazz ist das so genannte "Editing" zu einem immer wichtigeren Bestandteil der Jazzproduktion und des kreativen Jazzspiels geworden".

Kleine labels zijn volgens Noglik essentieel voor de ontwikkeling van de jazz geweest en nog steeds. Eigenlijk alleen in de zogenoemde Swing Era zetten de grote platenmaatschappijen de toon. Verder zijn het altijd kleine, onafhankelijke bedrijven geweest die de ontwikkeling van de jazz hebben vastgelegd en voortgestuwd. "Gerade in Deutschland können wir feststellen, dass wir einen weitentwickelten Schallplattenmarkt haben, nicht zuletzt wegen der vielen Produzenten, die sich mit großem Enthusiasmus um den Jazz bemühen und es mit viel Energie geschafft haben, die Musiklandschaft hierzulande zu bereichern." Voorbeelden van wereldwijd opererende Duitse labels zijn ECM, Enja, Act en Winter & Winter.

Maar de tijden veranderen. Vroeger werden platen via concerten gepromoot. Tegenwoordig loopt de platenverkoop terug door **downloads** en **streaming** diensten. Noglik: "Musiker und Musikerinnen verkaufen Platten oft vor allem bei ihren Konzerten. Für alle Beteiligten wird es immer schwieriger, damit Geld zu verdienen."

Hans van Eeden

JAZZ IN BEELD

KIKI MANDERS

Bij hotel-eetcafé De Ploeg in Diepenbeek was 23 februari vocaliste-pianist Kiki Manders te gast. Met het huistrio van pianist Arne Van Coillie bracht ze onder meer werk van haar nieuwe cd 'Love Is Yours Is Mine'. Jean Schoubs was erbij en maakte bovenstaande foto.

MONK, NICHOLS EN MENGELBERG

Het muzikale universum van Misha Mengelberg (1935–2017) werd door heel veel elementen bepaald, maar een grote rol erin speelt de muziek van Thelonious Monk en Herbie Nichols. Hij heeft beider muziek geëerd en bewerkt in speciale projecten in de loop van de jaren tachtig van de vorige eeuw. **Herman te Loo** sprak in 2004 met de componist-pianist over zijn Amerikaanse collega's in een niet eerder gepubliceerd interview.

“Zo ergens rond 1982 besloot ik dat het tijd werd om de muziek van Herbie Nichols in een groter verband uit te voeren”, vertelt Mengelberg. “Hij was toen twintig jaar dood, en ik had het idee dat hij tijdens zijn leven nooit de gelegenheid had gehad om zijn muziek anders uit te voeren dan met een trio. Je hoort echter aan de composities dat hij graag met blazers had gewerkt, of misschien zelf wel een bigband. Daarom hebben we eerst de plaat ‘Regeneration’ gemaakt, met Roswell Rudd en Steve Lacy, en later hebben we het repertoire in een grotere bezetting met de ICP gespeeld (terug te vinden op de cassette ‘Extension Red, White & Blue’ en de cd ‘Two Programs’ - HtL).”

“Via mijn vriend Hans van Sweden (een in 1963 op 24-jarige leeftijd overleden Amsterdams dichter-componist - HtL) was ik in contact gekomen met de muziek van Herbie Nichols. Hij kwam in 1956 met de eerste Blue Note-plaat van Nichols aan. Ik hoorde er meteen een verwantschap in met de muziek van Thelonious, die ik in die tijd heel goed aan het bestuderen was. Pas later, in de jaren zestig, heb ik zelf een plaat van Nichols gekocht, tweedehands. Zo’n 25 centimeter plaatje, zo’n tussenmaat.”

Saaie en aardige muziek

“Ik vond de composities van Nichols moeilijker om te spelen dan die van Thelonious. Destijds was ik al een behoorlijke Thelonious-kloon geworden. Ik kon zijn muziek perfect spelen, haast nog meer Monk-achtig dan Thelonious zelf. Aan het conservatorium in Den Haag, waar ik studeerde, had ik voorgesteld om de muziek van Thelonious te analyseren. Het leek me een veel zinvollere bezigheid dan het uitpluizen van een sonate van Mozart of Beethoven. Dat was immers al duizenden keren vóór mij
[...vervolg in de rechterkolom](#)

Misha Mengelberg in 2005 in het Bimhuis. (Foto: Tom Beetz)

gedaan. Bovendien maakte ik toen al geen onderscheid tussen jazz en andere muziek. Er bestaan voor mij twee soorten muziek: saaie en aardige. Kees van Baaren, de directeur van het conservatorium, zag er wel wat in, want hij vond de muziek van Monk ook wel boeiend. Al had hij wel wat moeite met diens pianospel, dat hij als ‘onbeholpen’ omschreef.”

“Zelf had Van Baaren zich ooit wel eens gestort op de muziek van Fats Waller, al vond hij die harmonisch wat beperkt. In de stride-pianostijl van Waller zit de grondtoon altijd in de bas, vond Van Baaren. Daar had hij overigens geen gelijk in, want ik heb in zijn muziek ook echt wel eens een sext-akkoord gehoord. Van Baaren speelde de muziek van Waller zelf heel aardig, met veel interessantere akkoorden dan in het origineel. Alleen de swing ontbeerde hij danig in zijn uitvoering.”

“De muziek van Nichols vond Van Baaren ook ‘zeer interessant’. Hij hoorde er een verwantschap in met de swingmuziek, en dat is geen onterechte constatering. Nichols lijkt ergens een paar muziekperioden te hebben overgeslagen. Als je zijn composities met die van Thelonious vergelijkt, zie je overeenkomsten, maar ook duidelijke verschillen. De muziek van Nichols lijkt wat meer op bebop dan die van Monk, die er helemaal niets mee te maken had. Nichols werkt wel met veel interessantere akkoorden en muzikale vormen dan in de bebop gebruikelijk was. Als ik een parallel mag trekken met de beeldende kunst, zou je kunnen zeggen dat Thelonious in zijn muziek standbeelden maakt, terwijl Herbie Nichols veeleer dynamische objecten produceert. Beiden getuigen ook van humor in hun muziek, maar ook daarbinnen verschillen ze weer. In de humor van Thelonious draait het vooral om situaties, die van Nichols heeft betrekking op

[...vervolg van de vorige pagina](#)

ontmoetingen en confrontaties. Ik zal een voorbeeld geven van wat ik daarmee bedoel. Monks 'Little rootie tootie' is een stuk over treinen. Maar het probeert niet zozeer de cadans van een trein ritmisch te imiteren, zoals in zoveel treinstukken van andere componisten gebeurt.

Thelonious karakteriseert de trein met een enkel geluid, zoals hij dat vaker doet. Het geluid is dat van een stoomfluit, maar dan wel eentje die wat aftands en versleten is. Die dingen werken net als een mondharmonica met tongtjes om de klank te produceren. Maar na verloop van tijd breken er daar een paar van af, dus je krijgt een onvolledig geluid. In 'Little rootie tootie' weet hij dat precies te treffen, en dat vind ik bijzonder geestig."

"Zoiets zul je bij Herbie Nichols niet zo snel aantreffen. '2300 Skiddoo', bijvoorbeeld, kent een heel ander soort humor. De titel slaat op iemand die heel veel praatjes heeft, een beetje een slijmbal. En in de brug van dat nummer hoor je hoe die persoon op z'n nummer wordt gezet (in de versie die op 'Regeneration' te horen is, wordt deze interpretatie duidelijk door de trombonevegen die Rudd uitdeelt - HtL). Veel van de composities van Nichols werken op die manier. Het contrast in de brug speelt een belangrijke rol in zijn stukken."

Nieuw ontdekte stukken

"Wat me ook aanspreekt, is de rol die binnen de composities is weggelegd voor de slagwerker. Er zijn heel interessante breaks, en van de drummer wordt bepaald meer verwacht dan alleen in vieren de maat slaan. Zelf vond Nichols Art Blakey de ideale drummer voor zijn muziek, maar hij speelde ook met Max Roach, en eerlijk gezegd vind ik dat wel zo aardig. Roach is een heel andere drummer dan Blakey, hij speelt veel melodieuzer. Je hoort hem vaak de prachtige thema's die Nichols schreef op het slagwerk interpreteren."

"Ik ben zelf zeker niet zo'n goede pianist als Nichols, maar ik heb inmiddels wel oplossingen gevonden om zijn muziek te kunnen spelen. Het gaat, zoals eigenlijk bijna altijd in de jazz, niet om de virtuositeit, maar om de klank. Ik ben blij dat er nu steeds meer belangstelling voor zijn muziek gaat komen. De trompettist Dave Douglas, met wie ik korte tijd een kwartet heb gehad (met bassist Brad Jones en drummer Han Bennink.- HtL), was ook een groot liefhebber van Nichols' muziek."

"En ik werd onlangs ook benaderd door een conservatorium-bigband uit Rochester, in de buurt van New York. Ze wilden graag mijn arrangementen gebruiken die ik van een aantal Nichols-stukken heb gemaakt voor de ICP. Ik heb die mensen doorgestuurd naar muziekkuitgeverij Donemus, waar ik die arrangementen ooit te vondeling had gelegd."

"Ook komt er steeds meer niet uitgebrachte muziek van Herbie Nichols boven water. Roswell Rudd maakt zich daar sterk voor. Hij stuurde me onlangs een boek met een aantal nieuw ontdekte stukken, met het verzoek om commentaar. Ik heb er erg van genoten, en moet Roswell mijn bevindingen binnenkort doen toekomen."

Aardige en vriendelijke jongeman

"Zelf heb ik Herbie Nichols nooit ontmoet, maar ik heb wel het een en ander over hem gehoord van Roswell Rudd en Steve Lacy, die min of meer bij hem hebben gestudeerd. Naast het eigen trio dat hij had, speelde hij in een soort Dixieland-orkestje, waarmee hij ook in Europa is geweest. Hij toerde door de Scandinavische landen, maar niet door Nederland (deze Dixieland-achtergrond, die hij met z'n discipelen Rudd en Lacy deelt, komt duidelijk naar voren in 'Twelve bars' op 'Regeneration', waar Rudd met z'n tailgate-trombone vet over het two-beat ritme heen glijdt - HtL)."

"Nellie Monk vertelde me dat hij 'een erg aardige en vriendelijke jongeman' was. Daarop zei ik dat hij toch ongeveer even oud was als Thelonious. 'Ja, maar hij maakte zo'n jeugdige indruk', aldus Nellie. Thelonious beweerde overigens dat hij hem nooit persoonlijk had gekend, maar dat was pertinent niet waar."

"De communicatie met Thelonious was trouwens bijzonder moeilijk. Ik heb hem een keer gesproken in de Amsterdamse jazzclub Sheherezade, na afloop van een optreden in het Concertgebouw. Hij zat naast me, en mijn vrouw zat aan zijn andere zijde. Telkens als ik hem iets vroeg, gaf hij geen antwoord, maar stelde hij letterlijk dezelfde vraag aan mijn vrouw, die daar uiteraard geen antwoord op had. Slechts één keer doorbrak hij dat procédé, toen ik hem iets wilde vragen over zijn compositie 'Cris cross', die ik pas had geanalyseerd. 'Never heard of it,' was zijn antwoord."

"Pas toen ik het daarna in de pauze op de piano voor hem speelde, herinnerde hij zich het stuk. Een paar jaar later is hij het ook weer gaan spelen, onder meer bij een volgend bezoek aan Amsterdam. Alleen had hij de brug veranderd, die telde nu zes maten in plaats van de oorspronkelijke acht."

Wie de composities en het pianospel van Mengelberg zelf hoort, hoort inderdaad de invloeden van zowel Monk als Nichols. Het is een fraai amalgaam, dat niet meer tot een van beiden te herleiden is. Van Monk heeft Mengelberg het hoekige, de kunst van het weglaten ook. De situationele humor, zoals Mengelberg die bij Monk herkent, komt in zijn eigen werk duidelijk voor, maar ook de contrastrijke humor van Nichols vindt er een plek. Vaak in de vorm van het ironiseren van bepaalde muziekjes, zoals een stukje ballad of een melig deuntje. Wat er uit de muziek van Nichols op het werk van Mengelberg een steeds groter stempel lijkt te drukken, is het gevoel voor lyriek. In het recentere werk toont Mengelberg zich een steeds mildere observator van mens en muziek dan in het verleden. De behoefte om te shockeren is er niet meer, het mag af en toe ongegeneerd lyrisch en welluidend zijn, maar dan altijd wel met sentimentaliteit op een zeer grote afstand.

Discografie: Regeneration (Soul Note 121054-1), Extension Red, White & Blue (ICP 025), Two Programs (ICP 026).

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 6 maart 2017

1 Joey DeFrancesco + The People

Project Freedom
(Mack Avenue)

2 Terell Stafford

Forgive And Forget
(Herb Harris Music)

3 Jeremy Pelt

Make Noise!
(HighNote)

De JazzWeek Jazz Top Drie [geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; \(www.jazzweek.com\).](#)

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzperiodiek voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Correctie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Tom Beetz, Reinier van Bevervoorde, Hessel Fluitman, Bart Hollebrandse, Roland Huguenin, Frank Huser, Hans Invernizzi, Serge Julien, Peter J. Korten, Lex Lammen,

ia77
JazzFlits

Herman te Loo, Jan J. Mulder, Roos Plaatsman en Jorre Reynders. **Fotografie:** Tom Beetz, Joke Schot, Jean Schoubs. **Logo:** Het **JAZZFLITS**-logo is

een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Productie:** **JAZZFLITS** wordt geproduceerd door De Juiste Tekst (www.dejuistetekst.nl). **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

FESTIVALS APRIL

TRANSITION FESTIVAL

TivoliVredenburg, Utrecht

8 april 2017

(<http://festivals.tivolivredenburg.nl/transition/2017/>)

Met onder anderen : Branford Marsalis Quartet met Kurt Elling, Steve Coleman, José James, Christian Scott aTunde Adjuah, GoGo Penguin plays Koyaanisqatsi, Metropole Orkest met Reinier Baas & Ben van Gelder en Kaja Draksler.

BIGBAND FESTIVAL GOOR

Stadshart, Goor

17 april 2017

(<http://www.bigbandfestivalgoor.nl/>)

Met: zes bigbands op het 'Jupilerplein' en drie jeugdbigbands in de Reggehof. Bij elke horecagelegenheid in het centrum is dixieland, blues- en aanverwante muziek te horen.

MEDEWERKERS VAN JAZZFLITS SPELEN OP JAZZTIVAL

Op zaterdag 25 maart is het jazz wat de klok slaat in Alkmaar. Die avond vindt daar het Jazztival 2017 plaats. Onder anderen saxofonist Bart Wirtz, Pitch Plot 4, Boi Akih en zangeres Masha Bijlsma treden op. Ook twee medewerkers van Jazzflits staan op het programma. **Herman te Loo** is saxofonist van de Humph. De muziek van deze formatie is sterk beïnvloed door het werk van Thelonious Monk, Theo Loevendie, Dollar Brand en Misha Mengelberg. Humph speelt om 19.15 uur in Kunstencentrum Artiance. Later op de avond, om 23.00 uur, speelt **Reinier van Bevervoorde** op het festival. Als drummer in een duo samen met Hammond-organist Elvis Sergio: The Fabulous Jets. The Jets komen om 23.00 uur in de foyer van Theater De Vest in actie.

JAZZ IN BEELD

RAPHAELLE BROCHET

Op haar zeventiende maakte zangeres Raphaëlle Brochet met pianist Floris Nico Bunink een plaat voor Daybreak. Samen traden ze ook op tijdens de viering van het 25-jarig bestaan van het Bimhuis. Dat was in 1999. Brochet draait dus al een tijdje mee in de jazzscene. Tegenwoordig geeft ze duoconcerten met bassist Philippe Aerts, ter promotie van hun recentelijk verschenen cd 'Kamalamba'(Igloo Records). Op 3 maart waren de twee in De Kimpel in Bilzen. Jean Schoubs maakte daar bovenstaande foto.